



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 712/2016**  
**14.06.2016. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Веска Крстајића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.Р., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Г.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 545/15 од 16.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 157/16 од 10.02.2016. године, у седници већа одржаној 14.06.2016. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 545/15 од 16.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 157/16 од 10.02.2016. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 545/15 од 16.11.2015. године, окр. М.Р. и М.И. оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године. Истом пресудом окр. М.С. оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа у помагању из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 35. КЗ за које дело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалби заједничког браниоца окривљених М.Р., М.С. и М.И., Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 157/16 од 10.02.2016. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.Р., адв. Г.Т., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 3. тачка 2. ЗКП и члана 56. тачка 3. и члана 57. став 1. тачка 5. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреде одредаба члана 74. члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац најпре као разлог подношења захтева означава повреду закона из члана 438. став 3. тачка 2. ЗКП, а члан 438. има само два става и став 3. не постоји.

Повреде одредаба члана 56. и 57. КЗ, које бранилац наводи као разлог подношења захтева, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, а из образложења захтева могло би се закључити да бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, која повреда представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим, из навода у образложењу захтева да је окривљени признао извршење кривичног дела, да је изразио кајање, да је засновао породицу ... у суштини се оспоравају чињенице и околности које би у конкретном случају евентуално биле од утицаја на одлуку о висини кривичне санкције, те се дакле, указује на разлоге због којих сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.Р., оценио недозвољеним и, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар - саветник**  
**Драгана Вуксановић, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Зоран Таталовић, с.р.**